

Tam, kde se rodí stavaři, žhne výheň pecí a voní dřevo

„Přijde mi, že rodiče přestali řemesla a manuální práci uznávat,“ říká ředitelka školy

Na návštěvě

Rybitví – Rybitví – ani tam to není špatný! Skupina Yo Yo Band to ve své slavné písni odhadla zcela přesně. Na Střední průmyslové škole stavební Pardubice se sídlem v Rybitví to opravdu vůbec není špatné. O tom je přesvědčena i ředitelka Renata Petružálková (na levém snímku).

Boj o žáky v technických oborech se nevyhýbá ani jí. Ač je ve funkci teprve druhým rokem, dělá vše, aby o sobě škola dala vědět a přivedla k řemeslu tolik potřebnou novou generaci.

„Musíme žáky základních škol i rodiče přesvědčit, že už dávno nejsme pouhým zednickým učilištěm, ale kvalitní vzdělávací institucí.“

Renata Petružálková,
ředitelka Střední průmyslové školy stavební

„Přijde mi, že rodiče přestali řemesla a poctivou manuální práci uznávat. Nechtějí, aby jejich dítě pracovalo, a děti samy nemají příležitosti na základní škole ani v běžném životě vyzkoušet svou zručnost. Stále se navíc prosazuje trend studovat gymná-

zia, zatímco technické školství je podceňováno. Generace odborníků přitom stárne a nemá komu předávat své dovednosti. Kdo pak bude řemesla učit? Mladá generace zde úplně vypadla,“ popisuje nelichotivou realitu Renata Petružálková.

Stavební průmyslovka v Rybitví je jediná škola v Pardubickém kraji poskytující ucelené středoškolské vzdělání v dřevooborech a stavebnictví. A pouze zde se v regionu vyučuje obor umělecký kovář a zámečnick.

V současné době navštěvuje průmyslovku 375 žáků, na které dohlíží téměř 60 členů pedagogického sboru a zaměstnanců.

„O své uplatnění se naši absolventi nemusejí bát, v řemeslných profesích je stoprocentní. Každý učeň, který chce pracovat, si zaměstnání najde. Paradoxně spíše nestačíme uspokojovat požadavky zaměstnavatelů, kteří v poslední době poptávají zejména vyučené strojní mechaniky, pokrývače, dlaždiče a svářeče. Musíme je odmítat s tím, že

daný obor není naplněný a nemůžeme ho tedy otevřít,“ říká ředitelka školy.

Zvláštní znamení – jistota uplatnění

Škola vznikla v roce 1951 jako učiliště Pozemních staveb Pardubice. Postupně se k ní připojovaly další školské subjekty, přesto se dlouhodobě zaměřovala téměř výhradně na stavební profese. Paradoxně jí však právě tahle tradice zkomplikovala současnou situaci. Ačkoliv se v posledních letech výrazně rozšířila nabídka vyučovaných oborů včetně maturitních, i pardubická veřejnost si na tuhle obměnu teprve zvolna zvyká.

„Musíme žáky základních

škol i rodiče přesvědčit, že už dávno nejsme pouhým zednickým učilištěm, ale kvalitní vzdělávací institucí. Dnes nabízíme devět tříletých, pět čtyřletých maturitních a dva nadstavbové obory. Největší zájem je momentálně o dřevoobory – truhlář a tesař. Hodně nám pomáhají i prospěchová stipendia Pardubického kraje. V tomto školním roce dosáhlo na stipendia jedenáct žáků,“ vypočítává Renata Petružálková.

Mimochodem, její škola spolupracuje s téměř osmdesáti firmami – a ve většině z nich poté žáci najdou také pracovní uplatnění. Ostatně motto této průmyslovky z Rybitví zní: „Stavíme na jistotě uplatnění“.

Řemeslo snů opravdu existuje

Příběh

Rybitví – Že řemeslo není za trest, ale naopak přináší maximální potěšení, dokazuje studentka stavební průmyslovky v Pardubicích-Rybitví Kateřina Čermáková, která v současné době studuje druhým rokem obor malíř a lakýrník. Proč? To neví.

„Baví mě malovat. Ale nechtěla jsem jít jen na kartografického malíře, který dělá obrazy, ale abych se u toho mohla i hýbat. I přestože jsem tohle řemeslo pořádně nikdy předtím neviděla, prostě jsem věděla, že se mu chci věnovat,“ říká sedmnáctiletá studentka druhého ročníku.

Že malířina bude také pěkná fyzická dřina, poznala hned záhy. „Nešlo mi vůbec chodit na štaflích, učila jsem se to celý rok. Teď už ten grif, kdy musíte přesunout váhu z jedné nohy na druhou a pak se ještě posouvat na štaflích, zvládám,“ směje se při vzpomínce na hromadu pádů, které absolvovala. Teď už v tomto ohledu neponechává nic náhodě a o svou nabytou fyzickou kondici doma pecuje při posilování s činkami.

Fyzická průprava se jí leckdy hodí i ve třídě, kde je jedinou dívkou. „Kluci mě pěkně zlobí, ale dá se to zvládnout. Jsem zvyklá, mám totiž doma pět bratrů,“ přibližuje taktiku, jak přežít v ryze mužském kolektivu.

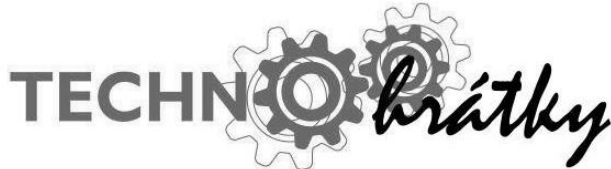
Ve srovnání se spolužáky však nezaostává. „Pan mistr říká, že jsem pečlivá, proto vždy dostanu tu nejhorší práci. Vůbec mi to nevadí, protože tohle je přesně to pravé, co jsem chtěla dělat. Na tento obor jsem dokonce přešla z oboru pozemní stavitelství. A navíc, když se něco nepovede, vždycky se dá stěna přemalovat, ne?“ říká s úsměvem Kateřina, pro níž je paradoxně větší dřina ráno namalovat samu sebe, než vymalovat celou stěnu.

„Máma sice říká, že až si někdo zavolá na práci malířelakýrníka a přijde jim holka, asi bude koukat. Ale třeba o to více zase zaplatí,“ culí se budoucí řemeslnice, která i občasné posměšky kamarádů bere s nadhledem.

„Však oni ještě uvidí, jak jim budu v budoucnu potřebná. To jim to pak natru. A to doslova,“ těší se sympatická hnědovláška.

Co jsou TECHNOhrátky?

Bude mít Pardubický kraj v příštích letech dostatek řemeslníků? Nestanou se zcela nedostatkovým zbožím? Jak zabránit úbytku či stagnaci některých technických oborů a podpořit zájem mladé generace o jejich studium? **Odpověď nabídne projekt TECHNOhrátky!** Odbor školství a kultury Pardubického kraje zahajuje v těchto dnech unikátní kampaň na podporu technického vzdělávání a stipendii podporovaných řemesel. V průběhu května a prosince letošního

roku se do ní zapojí deset vybraných středních odborných škol z Pardubicka, Chrudimska, Ústecko-orlicka a Svitavska. Žákům z desítek základních škol z celého regionu postupně představí netradičními formami své zázemí, jednotlivé studijní obory i možnosti dalšího vzdělávání. Součástí projektu jsou různé zábavné a vědomostní aktivity včetně foto a videosoutěží, besedy se zástupci Úřadů práce, Hospodářské komory i významných zaměstnavatelů.

Stavějí domy, vyrábějí nábytek, pomáhají dětem

Opsáno z tabule

Rybitví – Schopnosti žáků stavební průmyslovky v Rybitví už poznalo mnoho občanů Pardubic a okolí. Součástí praktické výuky je i aktivní zapojení žáků do výstavby či rekonstrukce rodinných domů. Civilních zakázek registruje škola v současnosti tolik, že je musí odmítat.

Nejčastěji jsou v akci zedníci, tesaři, malíři a lakýrníci, velký zájem je i o výrobky uměleckých kovářů. A protože lidé často vyžadují atypický dřevěný nábytek, obracejí se na budoucí truhláře. Mladí

řemeslníci tak procházejí už na začátku své profesní dráhy náročnou prověrkou.

Hračky mateřinkám

Budoucí žáky se snaží stavební průmyslovka v Rybitví hledat už mezi dětmi v mateřských a nejnižšími ročníky v základních školách. Těm nejmenším poskytuje hračky vyrobené ze dřeva, které patří k nesmírně oblíbeným, a pardubická mateřinka Korálek si pochvaluje dřevěnou sadu pracovního nářadí se šroubováky, kladívky a pilkami. Pro děti ze základních škol otevrou v Rybitví letos na pod-

zim speciální řemeslné kroužky – Šíkula junior pro žáky 1. stupně a Zlaté české ručičky pro žáky 2. stupně.

Zájem o kamnáře

SPŠ Pardubice je autorizovanou osobou v poskytování profesních kvalifikací a podílí se na celoživotním vzdělávání veřejnosti. Zájemcům, kteří si chtějí doplnit vzdělání a získat výuční list v jakémkoliv z vyučovaných oborů, nabízí jednoleté zkrácené studium, což využívají především v případě zednické profese, ale pro školní rok 2013-2014 se přihlásilo i devět adeptů na kamná-

ře. Letos v září se otevře i kombinované dvouleté studium e-learningovou formou pro ty, kteří pro podnikatelské aktivity potřebují maturitu a autorizační zkoušku.

Vizitka školy

Adresa: Střední průmyslová škola stavební Pardubice
Sokolovská 148
533 54 Rybitví
Kontaktní údaje:
Tel.: +420 466 680 339
E-mail: skola@spsstavebni.cz
Web: www.spsstavebni.cz
Ředitelka: Mgr. Renata Petružálková

Z učiliště v Rybitví za světovými hokejovými tituly

Zpověď

Pardubice – Ziskal dvě zlaté medaile na mistrovství světa, stříbro z olympiády i domácí titul s Teslou Pardubice. Ještě něčím však vstoupil bývalý hokejový reprezentant Bohuslav Šťastný, dnes vedoucí pardubického áčka, do historie. Je historicky nejslavnějším absolventem stavební průmyslovky v Rybitví.

„V letech 1964 – 1967 jsem v Rybitví navštěvoval střední odborné učiliště. Mou specializací byly stavební materiály, a to byl opravdu univerzální učební obor. Svářeli jsme, v dílnách se věnovali strojírenství, zedničili.“

Proč jste si vybral právě tuto školu?

Šel jsem na ni nejen kvůli ře-

meslu, ale hlavně kvůli hokeji. Přivedl mě sem můj kamarád, který věděl, že zde působí špičkový mládežnický oddíl. A velice brzy jsem poznal, že to bylo skutečně nejlepší řešení. Nebýt toho, možná by se moje kariéra odvíjela úplně jinak.

Měli hokejisté proti ostatním spolužákům nějaké výhody?
Naopak – museli jsme dřív vstávat. Trénovalo se od šesti nebo půl sedmé ráno a do haly jsme z Rybitví cestovali navlečení do hokejové výstroje trolejbusem. Vyučování začínalo v osm a my už v půl deváté seděli v lavicích. Zápas jsme hráli o víkend, ale to ještě klasické víkendy nebyly, protože jsme chodili do školy i v sobotu.

Jak se projevil sportovně váš

přestup mezi stavaře v Rybitví?
Přímo skvěle! V patnácti jsem si tam poprvé v životě oblékl kompletní hokejovou výstroj. Už po dvou letech v učilišti mě vytáhl trenér Horymír Sekera do juniorky Tesly, s níž jsme hned získali československý

titul. V devatenácti už jsem hrál ligu za dospělé a ve dvaceti za reprezentaci.

Řemeslo jste vyměnil za dráhu úspěšného sportovce – využil jste někdy v životě poznatky načerpané ve škole?

Využívám je neustále! Jsem totiž typický domácí kutil, a co mohu, to si udělám nejraději sám. Hodně jsem se třeba vyřádil při stavbě rodinného domku, tam se mi všechny školní vědomosti hodily. Manuální práce mě baví, člověk je při ní nejen v pohybu, ale má pak i radost z věcí, které vlastníma rukama vytvoří.

Doporučil byste mladé generaci i dnes stavařinu jako budoucí povolání?

Doporučil bych jí kterékoliv řemeslo! Dnes je, bohužel, doba, kdy rodiče chtějí mít z dětí samé inženýry a technické obory neprávem opomíjejí. Jenže ne každý má schopnosti zvládnout úspěšně střední nebo vysokou školu. A když už jí dokončí, statistiky ukazují, jaké starosti nastávají při hledání zaměstnání. Ře-

meslníků je naopak nedostatek a lidé je budou pořád potřebovat. A ti, kteří svou profesi vykonávají poctivě, si vydělají i velice slušné peníze.

Kdybyste jako patnáctiletý dnes volil znovu – vybral byste si opět některý z oborů stavební průmyslovky v Rybitví?

Rozhodně ano. Škola má tradici a nabízí výborné podmínky ke studiu i sportu, využít je tam po všech stránkách bohaté. Držím jí palce, ať mládež zaujme a přesvědčí, že řemeslo je správnou volbou pro život.

Stránku připravili:

Eva Hromádková
Vladimír Zemánek

Foto:

autoři a archiv školy, hcpce.cz